

LA CAMPANA DE GRACIA.

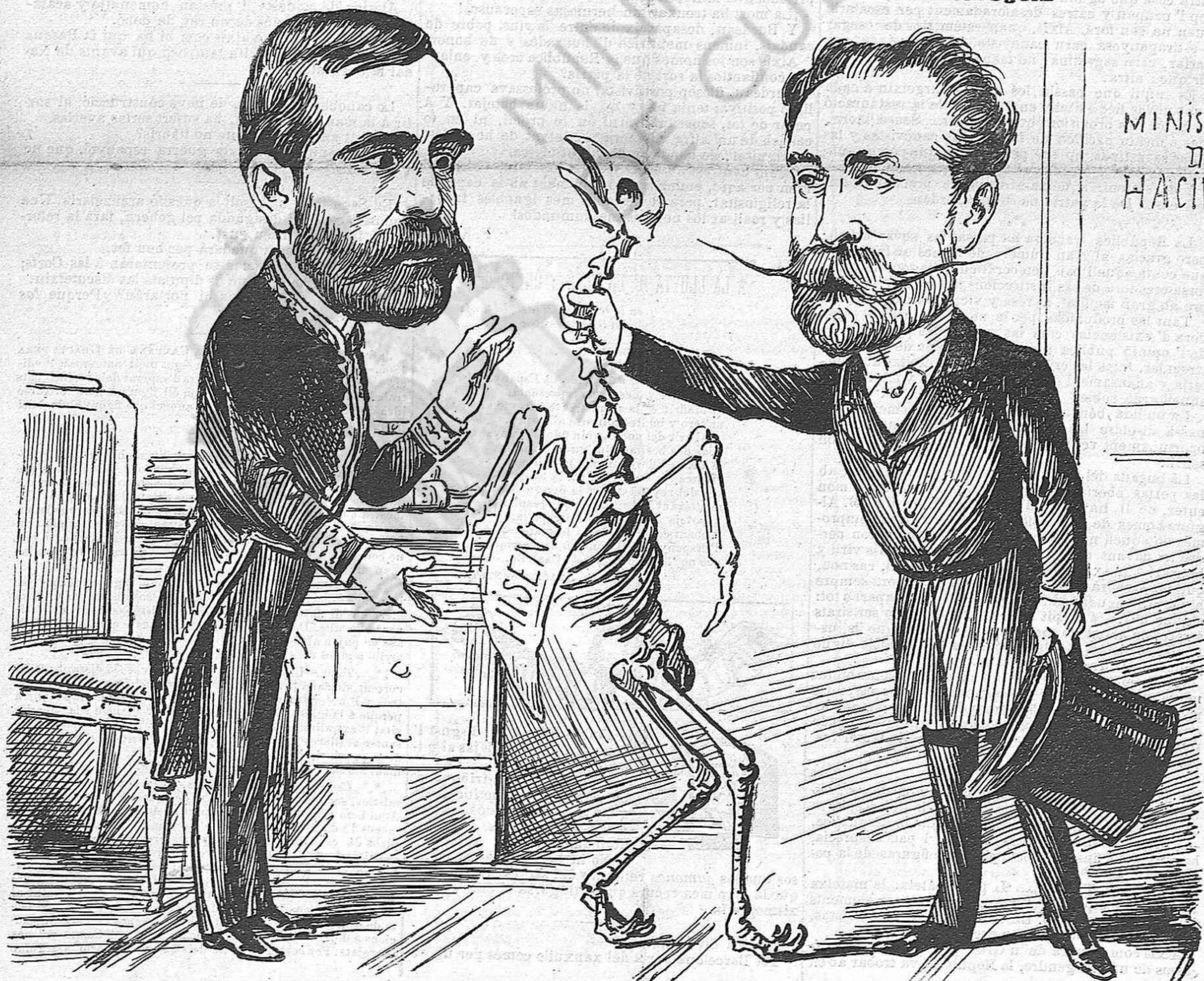
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2. Estranger, 2'50.

NADAL—Regalo de 'n Salvador a n' en Canalejas

—Aquí te 'l gall... y bon profit li fassi.

MINISTRE
DE
HACIENDA

ALLÁ Y AQUÍ

Quí 'ls sustinuirá!.... El país mateix: la mateixa República sempre fecunda en proporcionel elements de vida y conservació. En sustitució dels panamistas vindrán homes nous, sense pecats, ni taras.

Aixís com darrera de 'n Grevy, compromés pels excessos de un seu gendre, la República vá trobar ab

P. K.

en lo torín de Madrit la tarde
del 9 de Desembre 1894.

SONET

F. UBACH Y VINYETA.

Crònica divertida.
Tot Barcelona parla del xanxullo comès per un de-

* *Cervelló*. — La plaga negra, o com si diguessim la pneumística, sembla haver-se apoderat de aquest Pla del Llobregat. Aneu hein tingut novenari per partida doble, que ha durat a menys 15 dies. Arribà el tercer-to predicar, sent rebut ab pichs de campanas, com si hagués arribat el nunci, y ab desitj de ferse clientela, visitaren las escolars municipals, fe molts festas á noys y noyas, com si fossen fills seus. — Passaren després á l' escola del Ateneo instrucció, recreatiu y triotich; pero s' quedaren ab un pam de nas no trobanthi mestre ni als alumnos, per celebrar los noys la tradicional festa de sant Nicolau — En los dos dias següents va haverhi tucions á dojo, de homes sols, de donas solas y d' homes y donas barrejats. Per cert que molts dels que van anarhi, assegura-

que lo que deyan aquells predicaires semblaven qüentos del avi. — Si tots aquests dias van servir pera passar per aygua, 'l diumenje va haverhi bugada general, y per aixugaria ja tenian disposta una professó, haventhi hagut alló de si t'has de treure la gorra, de si no me la vull treure, etc., etc. — En fi, qu' es de tot punt necessari que 'ls elements liberals del Llobregat se posin en guardia, en vista de que las audacias dels neos que ningú 's cuida de contrastar, ja no tenen límits.

LO REGALO DE NADAL

EGUINT lo sant precepte popular que diu: *Per Nadal, cada ovel·la al seu corral*, lo senyor diputat deixa la Cort y se'n va a passar las festas al costat de la familia.

A casa séva 'l reben ab los brassos oberts.

— ¡Gracias! Deu que t' recordas de nosaltres! ¿Qué t' estarás molt temps aquí?

— No gayre, tot lo que durin las vacaciones parlamentarias Madrid m' absorbeix la existencia: la política es un imán que...

— Pero ¿né menjarás lo gall en companyia nostra?

— ¡Naturalment! Per xó hi vingut... ¿Ja 'l teniu?

— ¿Lo gall? No. ¿Que vols dir que 'ls teus electors no te'n regalarán un?

— ¡Jo bé m' ho penso!... ¡No faltaria mes!...

Mentres lo diputat está enrabonant d' aquesta manera, la noticia de la seva arribada va escampantse per la població. Alguns ja ho sabian que 'l home tornava de Madrid; pero no s' han dignat anar a rebre'l ni han vulgut molestarse avisant als seus amichs polítichs.

— ¡Están tan contents d' ell! ¡Y tal! ¡S' ha recordat tan dels interessos y de las necessitats del poble a las Cortes!... ¡Per anar-lo a rebre estavan! ¡ara hi corran!...

La criada del diputat, que ha presenciat l' arribada de son amo, baixa al poch rato a la tenda y explica de pe a pa l' acontexement.

— Lo senyor es aquí, la política es un imán y 'ls seus electors li regalarán un gall... —

— ¿Un gall? Al cap de mitj' hora ja no hi ha en la població una sola persona que no ho sapiga.

— ¡Un gall!... Diu que 'l diputat se pensa que li regalaré un gall... ¿Cóm se l' ha sapigut guanyar tan be! ¡Un gall!... ¡Un diable que se l' emporti!

— ¿Pero per qué no hem de regalarli? — diu en conclusió 'l barber, que passa per home de molta xispa: — Jo fóra de parer de no desayorarlo.

— ¿Qué volén dir?

— Que ja que desitja gall, n' hi donaria un, tal com a n' ell li correspón.

Lo barber exposa 'l seu pensament, sis ó set caps-calents l' acceptan y en un tancar y obrir d' ulls lo projecte 's porta a la práctica.

A mitja tarde una comissió d' electors, capitanejada pel barber, se presenta a casa 'l diputat.

— Deu lo guard, don Mariano: tenim lo gust de saludarlo y...

— ¿Cóm es que ningú ha vingut a l' estació a rebre'm?

— Es que voliam donarli una sorpresa: li preparavam aixó. —

Y al mateix temps lo barber li presenta un gall mort y plo-mat, que un de la comitiva porta cubert ab un toballó.

Lo diputat llença un ¡ah! de satisfacció, com volguent dir: — ¡Ves si tenia rahó jo! ¡Ja m' ho pensava.

— ¡Antonia! — diu cridant a la seva senyora, que sent l' entrevista un acte polítich no havia cregut prudent acostars'hi: — mira, 'ls meus amichs venen a regalar-me un gall. ¿Qué t' sembla?

La senyora examina l' animal y fa una mueca; l' ensuma y 'n fa dugas; lo palpa y ja no 's pot contenir mes.

— ¿Qué 's volen burlar de tu aquests senyors? — diu mirant alternativament a la comissió y al seu marit.

— ¿Per qué? — pregunta don Mariano, verdaderament sorprés.

— Te, miratel be aquest gall.

Y trencant d' una ditada quatre punts que l' animal te a la panxa, surt del seu interior una copiosa cascada de garrofes que saltan y reboten per terra.

— ¡Y ara! — exclama 'l diputat: — ¿qué significa aquesta farsa?

— Significa — respón lo barber ab molt aplom, — significa que 'ls electors pagan al seu representant ab la mateixa moneda. ¿Qu' era 'l discurs que voste 'ns va fer perque 'l votessim? Una arenga plena de mentidas. Donchs ara nosaltres li regalém un gall ple de garrofes. ¿No li sembla, senyor diputat, que aixis estém tants a tants?

FANTASTICH.

FELICITACIÓ

A don Práxedes.

Ab tot y la marxa pessima que sembla qu' está emprenent, perque veji que só atent, vinch a portarli la décima. Y en proba de bona fe dich sense 'l menor empaig que per aixó que ara faig no té de donarme ré. No es un raso epigramátich no; jo al pa, pa y al vi, vi: dono aquest pas... perque si y perque m' es molt simpátich. ¿Vritat si ha de ser formal y al dirho no ha d' enfadarse, que no pensava en menjar-se lo gall del present Nadal? ¿Vritat que al veure l' empenyo ab que ara poch l' han punxat, casi 's creya rellevat pel seu socio malaguenyo?

Donchs, ja ho veu; no ha sigut res:

tot' aquella turbonada ha quedat desbaratada ab dos discursos ó tres. Te ja a salvo 'l seu honor, reyna una pau armoniosa y celebra la ditxosa *Natividad del Señor*.

¿Qui li emperará la basa en aquesta alegre fetxa? Ha tapat la horrible bretxa que alguns li obrían a casa: ha desenredat l' embrollo de la seva majoria; ha burlat la picardia y las maniobras del Pollo; y aixó, aprofitat ab seny, ajuda a fer la viu viu, perque es lo que 'l ditxo diu: qui dias passa anys empeny.

Permétim, donchs que ara imiti a porters y vigilants, y en tan solemnes instantos vingui aquí y 'ls feliciti. Ha arribat lo día y l' hora de riure, de menjá y beure, y mirar si 's logra treure tots los mals humors a fora.

¿Qu' es lo Nadal? Segons hábit, es un fartori indiscret, que perque sigui ben fet s' ha ds salda ab superábit. Res de fré ni continencia: ¿no segueix al candelero? Donchs, anda ¡viva 'l salero! Vi, teca y fora prudencia. Deixi de banda 'ls cuydados que tant l' haurán fet patir, y disposis a seguir pollerías y colmadors.

¡Miri quinas restalleras de pernils y sobrasadas y conservas adornadas de mil modos y maneras! ¡Miri quins ánechs més grssos, quinas perdis mes divinas, y quinas llebras mes finas y quins capons mes guapassos! Fásis'ho dú a casa tot; incontinent a guisar... y endavant ¡vinga menjar y beure sense di un mot! Avuy es lo día exprés per aquesta gran disbauxa. ¡Nadal es igual que Xauxa, ¡Menji més, encara més! ¡No descansi un sol instant! ¡Aprofiti l' ocasió!

(¡Potsé ab una indigestió ens lo traurém del davant!)

C. Gmá

LO REBOMBORI DEL PÍ

A vaig preveure alguna cosa, al recordar, ab motiu de las manifestacions que 's preparavan a l' iglesia del Pí, que 'ls fruyts naturals dels Pins son sempre las pinyas.

De pinyas enteras, verdaderas y materiales no vá havern'hi; pero si la policia no arriba a pendre cartas en la qüestió, manant desallotjar l' iglesia de baladriers y escandalosos, ja 'ls juro jo que n' hi hauria hagut de debó y una bona cullita.

Las 33 asociaciones de carcatólichs (33, los anys de Cristo) no 'n van tenir prou de reunir-se en un temple que hauria de ser de pau, de caritat y de respecte, per anatematizar al esperit liberal de la republicana Barcelona, que 'l diumenje van voler que la professó que fins alashoras havia anat per dintre, sortís a fora 'l carrer.

Reclutant llanuts de bona fé y comparsas dels que 's llogan, per menos de una pela y un tragué de vi de canadellas ab porró carli, van arribar a reunir un número de 3,000 manifestants, que recorregueren los carrers de la parroquia, ab atxas ó blands y remugant xaculat, orias y malediccions a las llibertats modernas, que 'ls permeten reali-ar semblants provocacions.

La cera queya a doxo sobre l' empedrat, de tal manera qu' encare l' endemá eran molts los transeunts que rellescavan y se'n anavan de bigotis, malehintlos els ossos. Está vist que per allá ahont passa aqueixa farám, hi deixa sempre la malastrugancia.

Y a pesar de que aquella manifestació provocadora, no havia sigut inquietada, al entornarse'n al cau, envalentonats, sens duple, perque ningú 'ls havia tirat cap tronxo, digueren:

— Si 'ns retirém sense promoure un gran escándol, estarém tristos tot l' any. Aixis, donchs, provoquemlo!

Y del dit al fet, dintre del recinte sagrat y consagrat de una iglesia transformada en club, van ressonar crits estentóreos de «¡Viva 'l Papa Rey!... ¡Viva l' unitat católica!

Tant excitats estavan aquells baladriers de las 33 asociaciones, qu' estich segur que si no poden alborotar, reventan.

Però com per miracle, contestant a aquellas aclamacions van ressonar d' altres de «¡Viva Garibaldi!... «¡Viva Italia! «¡Viva la llibertat de cultos!

Y entre 'l xibari dels uns y las protestas dels altres, y las correidissas dels que fugían assorats, y la diligencia ab que 's va presentar la policia, va armar-se al Pí tal rebombori, que fins els sants, aturadits, estavan a punt de saltar dels altars, y arrencá a corre.

Quatre ó cinch enorgúmenos que continuavan bramant, y entre ells un parell de donas, que de puntetas, ab los ulls mistichs fora de las órbitas, y fent molinets ab els rosaris, espiguavan mes que ningú, van ser detinguts pels agents d' ordre públich y conduhits al govern civil.

Però incontinent capellans y altras personas mes ó menos piadosas van acudir ab gran sollicitut a reclamar la *llibertat* de aquells enemichs de la *idem*. La llibertat no la volen pels altres; pero lo qu' es per ells, eucare no la perden, la reclaman.

Lo Sr. Comas y Masferrer, gobernador civil interi, va complaure'ls. Y jo fins crech que ho va fer, per treures del davant aquella farúm molesta de oli de llantia y cremallot de ciri.

Ja que avuy no 's permeten manifestacions públicas de cap mena, ab menos motiu s' haurían de tolerar aquests desahogos anti-liberals, aquestas provocacions desvergonyidas que aumentan l' audacia de certs elements, que no posseheixen encare la deguda educació, per presen'arse en públich.

Ells buscan broma, y si las autoritats no hi posan coto, creguin que 'l día menos pensat, riurem de debó.

P. DEL O.

En Canalejas puja al ministeri carregat de compromisos, contrets alguns ab los militars quals tendencias a aumentar los gastos de guerra ha halagat sempre.

¿Cóm s' ho arreglará pera cumplir ab ells y al mateix temps fer economia?

— Aquí te quiero ver escopeta! — dirá l' hom del tupé, fregantse las mans de gust.

No es la primera vegada qu' en Sagasta per reven-tar a un home l' atipa de turró.

S' ha de aplaudir a D. Amós Salvador, per ser un dels pochos homes públichs, que sab llensar la cartera, davant del parlament.

Vá entrar al ministeri fent riure a tothom, per no reconeixerseli cap altre mérit que ser nebot del seu oncle.

En sos últims temps vá donar algunas probas d' activitat y zel en l' exercici del seu càrrech.

Y a última hora acaba de demostrar a la fás del país que prefereix dignitat sense cartera a cartera sense dignitat.

En vista de aixó, no es fácil que logri fer gran carrera entre 'ls actuals fusionistas, que sempre li reprotxarán l' haverlos comprés.

Però si sab mantenirse en lo terreno de l' entere-sa, y sobre tot si 's decideix a donar alguns disgustets al seu oncle, jo li asseguro un porvenir brillant. Hasta arribo a creure que li sobrará la S. del nom.

Havent comensat la seva carrera política sent l' Amós, l' acabará sent l' Amo.

Una comissió de pares de familia vá presentarse al bisbe en queixa contra un professor de la Normal que exigeix a las senyoretas que 's presentan a exámens, li donguin explicacions molt ampliadas, respecte al seté man.ment.

Crech que D. Jaume, enviará a buscar al indicat professor que tals cosas desitja que li expliquin, y l' cridará a capítul.

Lo professor podrá dir: — Veurá: ho faig únicament perque 's ruborisin. ¡Son tan bonichs aquells ángels de Déu ab las galtonas enrojoladas!

Y l' bisbe, per primera vegada a la vida dirá:

— Mestre!... No fumem!

En un convent del carrer de Mercaders, vá calarse foch a la capella, cremantse quatre imatges: la Purísima Concepció, la Verge del Roser, Santa Catarina y San Domingo.

¡Quatre sants convertit en carbó!... ¿Veritat que qualsevol diria qu' es un miracle?

No obstant, la ciencia moderna sense presumir del dó de obter prodigis, té un medi segur de que un fet semblant no torni a reproduhirse.

No es tant siquerra necesari benehir als sants: bastará donarlos una bona capa de *amianto*.

D' altra manera las monjas del carrer de Mercaders no tindrán mes remey que ficarse un reten de *bom-beros* al convent.

¡Quín espectacle a las Cortes!

De primer una majoria que derrota al ministre de Hisenda.

Y a continuació, una meytat dels diputats ministerials barallantse desahoradament ab la meytat restant.

Y en mitj del desgall, l'home del tupé gratantse la barba.

L'opinió vá ser unánime á España: aquesta majoria es impossible; aquest govern está mort.

Es impossible la majoria, perque está fundament minada per las discordias y las antipatias personals. Ja no's donan las batallas en defensa de principis ó procediments de mes ó menos utilitat pel país. Las disercions y las escridassadas s'originan per si á Fulano li han donat una cartera, y per si á Zutano l'han deixat en terra.

La malaltia es grave y pocas vegadas te cura. De todas maneras quan un malalt arriba á un estat tan llastimós, los metjes li acostuman á prescriure una llarga dieta.

Pero D. Práxedes es de aquells que si han de sumbir, volen morir menjant.

Aixís es que una crisis tan grave, que afecta no sols al govern, sino á la constitució mateixa de la majoria, l'ha resolta senzillament ab lo cambi de un ministre.

Ha acceptat la dimisió del seu nebot Salvador y ha cridat á n'en Canalejas.

Y s'ha tornat á asseure á taula, com si res no hagués estat.

Aixó'm recorda una anécdota rigurosament històrica.

Anys enrera, un senyor molt conegut anava cada dia, á altas horas de la nit al *Café nou* á sopar. ¡Y ab quin gust que menjava!

Un dia estava saborejant un llenguado al gratin, quan tot de un plegat comensa á tussir y á amotar-seli la cara: se li havia atravesat una espina al ganyot, y anava en perill de ofegarse.

Ab lo cotxe de un seu amich, y llensant lo caball á escape van portarlo á la casa de socorro, y allà l'metje de guardia li vá treure l'espina felisment, salvantli l'existencia, perque la veritat es que una vegada fora l'embrás va tornar de mort á vida.

—¿Vols que t'acompanyem á casa?—li van preguntar los amichs.

—No, cá:—vá dir ab veu débil—quina necessitat tinch de alamar á la senyora? Tornem al café.

Y al café van tornar tots junts. Y allà á la taula encare hi havia l'plat ab lo resto del fatal llenguado.

¿Creuran vostés que aquell senyor va manar que l'retressen?

Donchs no senyors: va tornar-se á posar lo mocador y se l'va acabar de menjar.

Lo transotador golut del *Café nou*, per lo vist era un precursor de n Sagasta.

¿Qué volen dir las espinas de la crisis? Lo que importa es acabarse l' llenguado.

CANTARS

¡Quant cert es, pensanthi bé,
que amor tot ho desfigura!
Ans te veyas sols Estrella
y ara 't veig estrella ab qua.

J. CONANGLA P.

Molts polítichs fan discursos
sens saber lo qu' enrahonau:
públich y amichs aplaudeixen
y no saben lo qu' escoltan.

JOSEPH GARCÍA.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ma ta-ró.
- 2.ª ANAGRAMA.—Gana.—Agra.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La pena de mort.
- 4.ª ROMBO.—

S
P E S
P E R E T
S E R A P I A
S E P I A
T I A
A

- 5.ª GEROGLIFICH.—Per sisos las fondas.

Han endevinat todas las soluciones los ciutadans A. Gurb, Raspa que se'n va y J. M. P. n'han endevinadas 4, Joanet Rocavert y Pau de l'Orga; 3, Ramón Torres; 2, P. M. de l'Olla, Ll. Real y Salabrugas y 1 no mes, Sistema Decimal y Un Endarrerit.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans: Jo Sol, P. Giró y B. de V. J. Codina, Saramandilla, S. D. y M., J. Pons, Un Llancero, Gil Trebarbache, E. Codina, Un Tocador, Redenbach, J. C., Un Cessant, A. C., I. C. Taberé, J. Llibreire, F. C., M. Deulofeu, Pere Carreras, R. I. P., Un de Gracia, Pere Prats (a) Garbat, M. Starp Aliv. y J. Grau Llanes.—Lo que'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans: Joanet Rocavert, Aren Gurb, Martingala, Manelet, Mr. Eugén, M. Trumalara (Vilafranca). Un Vilafranch del C. de S. Pere, A. Tilop, A. B. y B. Berge, J. Hernandez, A. Martinet, A. Suñer Cumps, A. Bonells y Borriel, S. Papis, J. Avelta, Pere Prats Vila, y Pere del Prat.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà: A. F. (Sant Bon de Llobregat).—Rebuda la seva carta: per fer una aclaració desitjariam veure'l. Si no li siguiés possible venir, servixis donarnos la seva adreça.—J. Bau C.: La poesia es flúxeta.—J. Vilaseca: Gracias per l'envio.—P. Colomer: La poesia mes concreta estaria millor y tindria mes veu que ara.—R. de S.: Los quadrets van bastant bé.—Ramonet: Rebuda l'igrocentada.—P. P. T.: No n'hem parlat, per no havernos sigut possible assistir á la funció.—V. Andrés: Lo compromís que'ns proposa no podem contreure'l, depenent en primer lloch de la bondat dels treballs que'ns envihi. La composició de aquesta setmana té escassa novedat.—Sistachs: No vá prou bé.—S. Bonavia: L' idea del sonet es molt sobada.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA

pera l' any 1895

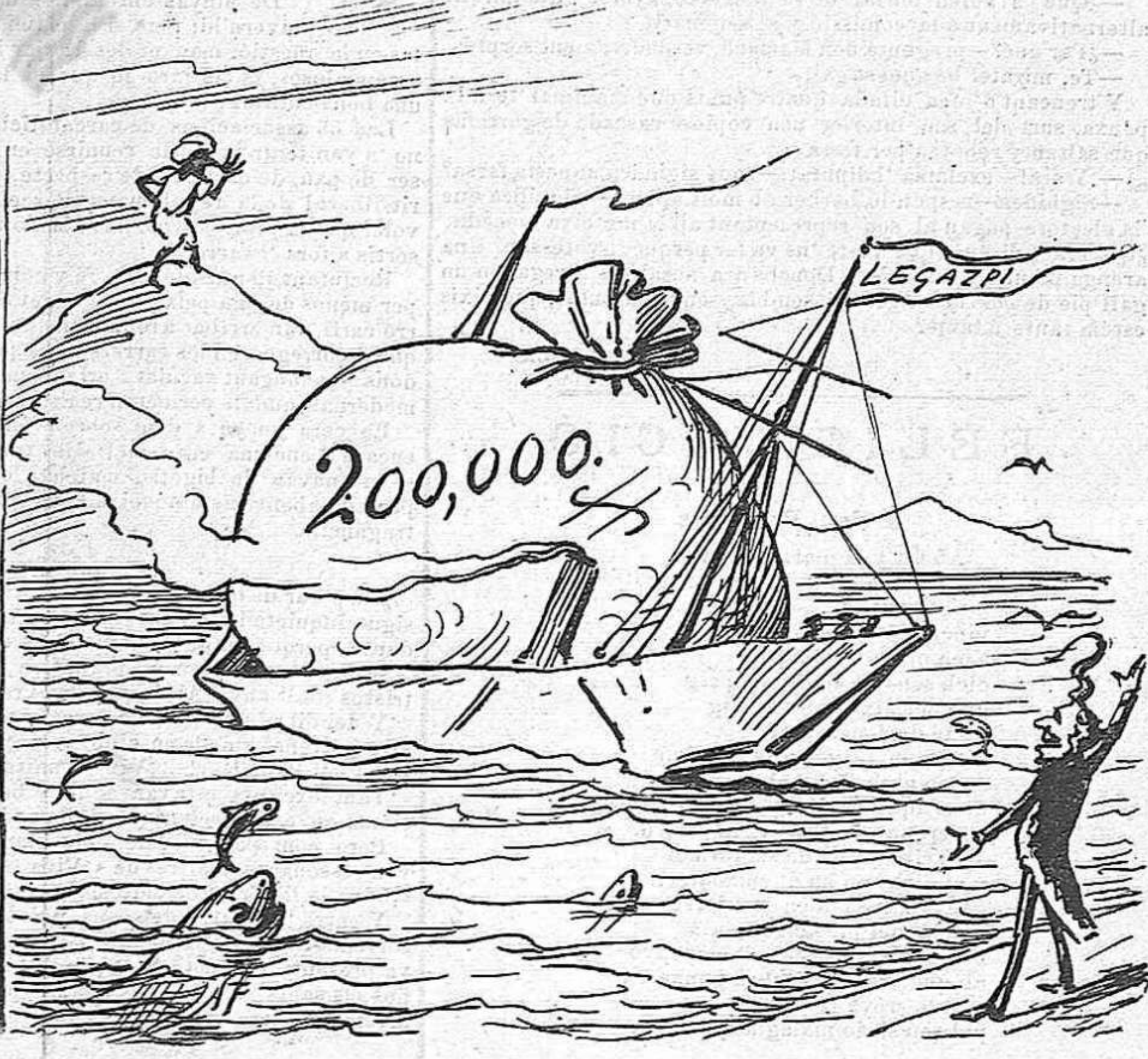
Text d' actualitat ♦ Il·lustració abundant
Láminas al cromo.

Preu 2 rals X Se ven per tot arreu.

COSAS DE LA SEMANA

IGLESIAS-CLUBS.—Mostras de devoció dels carcatólichs.

ULTIMA HORA.—Ha arribat lo primer plasso dels xavos dels moros... lo primer y tal vegada l' últim.

